

Кад Срби засмрде...

www.pravoslovo.net

Драги моји исељеници и досељеници, повратници и обични мањински смртници!

Ево иде љето треће откако смо се поново нашли на овим географским дужинама и ширинама, да не кажем ужинама. Мило нам је, паше нам зрак, храна, озрачје и преко љета море наше прекрасно и незамјењиво. Хранимо се тим природним љепотама и тијело је сретно и опуштено. Не кажу узаман да човјеку најбоље паше на оном мјесту на којем се и родио. Можда то објашњава тегобе од којих пате многи емигранти. На пословном плану смо добро. Ради се. Посао имамо и, кажу, треба да будемо сретни што га имамо јер је незапосленост велика. Да смо задовољни, баш и нисмо јер не користимо ни десет посто својих потенцијала и способности, а и како бисмо кад смо на пословима од мање важности, а за оне од веће немамо шанси због тога тко смо и одакле смо дошли, и гдје смо били, и ко су нам у петом кољену сви живи и неживи. Но посао иде, трудимо се да и у томе што радимо дамо максимум од себе, али ни то није превише добро јер, као, одвише се трудимо па онда они који се не желе толико трудити имају проблема због нас...Наша посла.

Кад упалиш ТВ...

У чему је квака? Што да вам мажем очи или да вас пуштам да читате између редова. Сретни нисмо. За срећу, сазнајем, треба више од онога што си човјек створи у своја четири зида и са својим рођенима и милима. Тога имамо напретек. Ми смо мала тврђава и не дамо да нас ремете олује. Но кад мораш да помолиш главу изван тврђаве, онда те обришу вјетрови и следи ти се крв у жилама, а све се то догоди кад упалиш ТВ. Не палимо га често, понекад, не може се живјети у имагинарном свијету, далеко од људи. Пуно читамо и усавршавамо се стручно и духовно, но морамо знати и што се куха око нас... Е, ту је квака. Ту је то што нас чини несретнима и нагриза прозоре наше тврђаве од обитељске среће сазидане.

По свијету смо лутали и мислили да није добро што смо странци у тим страним земљама, чезнули смо за својом земљом које више нема, осим у нашим срцима. Вратили смо се на парче земље са којег смо отишли кад ту нисмо били пожељни, мислећи... лакше ћемо се међу својима осјећати странцима... Нисмо добро

размишљали јер теже је међу истима бити други, другачији, чуднији. Не трудимо се ми да упадамо у очи, но изгледа да то нама на челима пише и сви нас као такве препознају. Чула сам уједном од тих ТВ паљења да је модерно бити Србин по занимању, као Срби стално нешто хоће..., па онда Срби смрде... и све то на јавној, државној телевизији. Нема смисла да именујем господу који су давали ове изјаве. Имам један одбрамбени механизам у срцу који је директно повезан са центром за памћење у мом мозгу, који не памти имена злих људи. Но ви, моји супатници у овој држави, сигурно знате о коме је ријеч и сигурно се и вама крв ледила кад сте, ако сте их, чули. Они, као уставни народ, имају право у демократски уређеној држави износити своје ставове према мањинама, а мањине, наравно, исто тако уставни народ, немају право ни имати своје мишљење, а камо ли га јавно износити јер се демократија састоји у томе што им је дозвољено да буду мањине и да буду ту и дишу исти зрак са већинским уставним народом. Телевизија и медији опћенито не доносе позитивне приче о Србима. Ми смо нужно зло, а како о нужном злу извјештавати него стално подржавати управо то и још раширивати нетрпељивост говором мржње. Србе се зове на телевизију да их се јавно нпада и вријеђа и да им се свака ријеч окрене против њих. Да се створи сензација која ће већински уставни народ хранити са додатним дозама нетрпељивости, да се случајно не би закалемео суживот и да би се одржао мит о томе да су Срби са друге планете, да имају репове и рогове и да им ватра куља из очију и ушију и да их се таквих мора вјечито бојати и чувати.

Остајте ондје!

Мало они знају о људској души, поносу и пркосу. То што ми мислимо и осјећамо наша је приватна ствар и у ту сферу немају приступа и то им је најтеже. Кад би бар могли душе да нам купе, да нас покрсте, направе колективну лоботомију па да и ми мислимо као и они... Да ли би им тада били добри или би се и онда нашло нешто ради чега би неке сметали! Ја могу да пишем само вама, што год да мислим и да кажем отворено нитко други не би објавио. Кога брига што мисли једна душа странца у својој туђој држави. Дакле, драги моји, ви који сте још расути по обалама далеких земаља и које вуче чежња за родном грудом, остајте ондје. То страно сунце можда није домаће нити је тај крух довољно слadak, но барем вам душу не сишу злбници који би највише вољели да се никада не вратите, а да ми који смо се вратили одлучимо да си дамо пут под ноге и да њима оставимо да уживају у својој држави, на коју ми немамо права.

Бити козмополита оvdје се не пуши. То могу да си приуште само неки славни људи, ми обични смртници не смијемо себе доживљавати као грађане планета кад немамо права ни да се одредимо као грађани својих градова. Можемо ми то све легално, папирнато, нема фрке, но не можемо јавно. Данас још морамо тајити своје излете преко границе у смјеру у којем ниједна цеста из наше државе не води. Аутобуси прометују, али прометни знакови не казују куда то они иду, до пред саму границу. Жудимо за еуропским интеграцијама, а властите сусједи не признајемо, ни географски, а камо ли што друго. Та цесте кроз Хрватску воде само по Хрватској, никамо другамо... Истина је да ја сједнем да пишем само кад се у глави излије туга. Нисам ни прва ни посљедња којој се то дешава. Јална нисам, а можда бих требала бити. Јавно ми са телевизијског екрана поручује представник већинског уставног народа да смрдим. Но није то тако страшно, јер код мене смрди само једна половина, а друга ирише хрватски красно и романтично талијански. Јал пече у грлу, а мени грло треба сваки дан. Туга царује мало ниже, у предјелу душе. Туга је чиста и искричава од разочарања у људе који од свог властитог великог носа не виде друге. Туга што дијелим ову прекрасну државу са људима који су спремни поносито изјавити да цијела једна нација смрди и остати живи, и постати славни и ући у легенду као особа која је *спрашила Србима* на државној телевизији. Можда тај господин и не мисли тако дословно, али му је био мерак да то тако каже и одлети у звијезде. Туга је велики покретач и често изњедри позитивне и добре ствари. Што је у овоме позитивно? Позитивно је да се усудим рећи и да имам коме. Замислите да немамо ни ове новине, како бисмо се чули?

Надам се да ми нећете узети за зло ову меланколију. Има лијека и за ово моје стање. Чолић је издао нови албум *Завичај*. Дрогирам се њиме. Нећу дочекати да дође у Загреб или Пулу, идем на Маракану, на премијерни концерт и промоцију албума да напуним батерије позитивним емоцијама. Моја духовна држава живи још само у пјесмама. Кад слушам звукове Балкана, ја знам да он још јест и да ће га бити и кад нас више не буде и кад на овим комадићима домовина буде забавни парк за богате Еуропљане. Куца у жилама тај ритам земље и брда и мора и неба. Повући се на то мјесто и стање најбоље је што знам. Слушати пријатеље који добро мисле и кажу да мржња више није тако страшна, дружити се са људима које није срам имати Србе за пријатеље и сураднике, то исто знам и чиним. Прострти душу другима, рећи како ми је, тога се не срамм. Идемо даље, љето треће бројимо и бројит ћемо још много у властитом смраду из мерака.

С љубављу,

Драгана Бољешић

Новости, 11.05.2007.год.